

Sygn. akt II K 635/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2019 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Grzegorz Woźniak

Protokolant: Marta Czapska

przy udziale Prokurator Anny Krysińskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18.02.2019 r.

sprawy przeciwko

P. L. urodz. (...) w Ł.

syna A. i B. z d. D.

oskarżonego o to, że: I. w dniu 12.04.2018 r. w msc. S. i W., woj. (...), prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki R. o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości wynik I badania 0,79 mg/l, wynik II badania 0,79 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc uprzednio prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Z., sygn. akt II K 270/16 i w okresie dożywotniego obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym orzeczonego ww. wyrokiem,

tj. o czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k.

II. w dniu 12.04.2018 r. w msc. S., woj. (...) obiecał udzielić korzyść majątkową w kwocie 200 zł osobie pełniącej funkcję publiczną funkcjonariuszowi Policji sierż. sztab. Ł. Z. w celu skłonienia ww. do naruszenia przepisów prawa, poprzez odstąpienie od zatrzymania go jako sprawcy przestępstwa z art. 178a § 1 i 4 k.k. i art. 178b k.k.,

tj. o czyn z art. 229 § 1 i 3 k.k.

III. w dniu 12.04.2018 r. w msc. S., woj. (...) zastosował przemoc w postaci odepchnięcia funkcjonariusza KP J. sierż. sztab. Ł. Z. celem zmuszenia ww. funkcjonariusza do zaniechania prawnej czynności służbowej w postaci zatrzymania,

tj. o czyn z art. 224 § 2 k.k.

IV. w dniu 12.04.2018 r. w msc. S., woj. (...) poruszał się pojazdem mechanicznym marki R. o nr rej. (...) i pomimo wydania przez osobę uprawnioną do kontroli ruchu drogowego - funkcjonariusza Policji sierż. sztab. Ł. Z. - przy użyciu sygnałów dźwiękowych i świetlnych polecenia zatrzymania pojazdu mechanicznego nie zatrzymał niezwłocznie pojazdu i kontynuował jazdę,

tj. o czyn z art. 178b k.k.

orzeka

I. Uznaje oskarżonego P. L. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 k.k. i za to na mocy art. 178a § 4 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Na mocy art. 42 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio, w związku ze skazaniem za przestępstwo przypisane oskarżonemu w punkcie I wyroku.

III. Uznaje oskarżonego P. L. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 229 § 1 i 3 k.k. i za to na mocy art. 229 § 3 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

IV. Uznaje oskarżonego P. L. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie III aktu oskarżenia czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 224 § 2 k.k. i za to na mocy art. 224 § 1 k.k. wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

V. Uznaje oskarżonego P. L. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie IV aktu oskarżenia czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 178b k.k. i za to na mocy powołanego przepisu wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

VI. Na mocy art. 42 § 1a pkt 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat, w związku ze skazaniem za przestępstwo przypisane oskarżonemu w punkcie V wyroku.

VII. Na mocy art. 43a § 2 k.k. zobowiązuje oskarżonego do uiszczenia świadczenia pieniężnego w kwocie 10.000 (dziesięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

VIII. Na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu w punktach I, III, IV i V wyroku łączy i orzeka karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

IX. Na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. i art. 90 § 2 k.k. środki karne orzeczone wobec oskarżonego w punktach II i VI wyroku łączy i orzeka łączny środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio.

X. Na podstawie art. 619 § 1 k.p.k. w zw. z art. 29 ust. 1 ustawy prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej (...) kwotę 516 (pięćset szesnaście) złotych i 60 (sześćdziesiąt) groszy tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

XI. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego z obowiązku zwrotu kosztów sądowych i przejmuje je na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 635/18

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 18 lutego 2019 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy głównej, ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony P. L. w dniu 12 kwietnia 2018 r. znajdował się w stanie nietrzeźwości, mimo tego podjął w tym dniu około godziny 16-ej jazdę samochodem marki R. o nr rej. (...), chciał przejechać od miejscowości T. do N., zamierzał przejechać około 12 km, razem z nim jechali jako pasażerowie P. B., P. G. i J. W.. W tym czasie służbę w patrolu zmotoryzowanym w S. pełnili funkcjonariusze Policji Ł. Z. i K. Z.. Ł. Z. stwierdził, że kierujący samochodem marki R. oskarżony przekroczył dozwoloną prędkość i wydał polecenie zatrzymania pojazdu tarczą sygnałową. Oskarżony nie zatrzymał niezwłocznie pojazdu i odjechał z miejsca kontroli, policjanci udali się w pościg zaprowadzonym przez niego pojazdem, włączyli sygnały świetne i dźwiękowe pojazdu uprzywilejowanego. Oskarżony nie zatrzymywał pojazdu i przejechał około 5 kilometrów, do miejscowości W., tam zatrzymał pojazd na poboczu drogi. W wyniku badania

zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu okazało się, że oskarżony znajdował się pod wpływem 0,79 mg/l o godzinie 16.28, drugie badanie o godzinie 16.32 wykazało u niego stężenie alkoholu 0,79 mg/l.

Dowód:

- zeznania Ł. Z. (k.10-11,150),
- zeznania K. Z. (k.42-43,150v-151),
- częściowo wyjaśnienia oskarżonego (k.25-26,149v),
- zeznania P. B. (k.58v,151),
- zeznania P. G. (k.61v,151),
- zeznania J. W. (k.64v,151v),
- protokół użycia alkometru (k.4).

Po zatrzymaniu pojazdów, Ł. Z. podszedł do samochodu oskarżonego, poprosił oskarżonego o podejście do radiowozu, oskarżony wyszedł z samochodu i szedł w stronę radiowozu. Po drodze zaproponował Ł. Z. wręczenie 200 złotych za odstąpienie od zatrzymania w związku z prowadzeniem pojazdu mechanicznego pod wpływem alkoholu i ucieczkę w celu uniknięcia kontroli Policji. Ł. Z. poinformował oskarżonego, że takie propozycje są karalne, on nie bacząc na pouczenie ponowił swą propozycję wręczenia 200 złotych w zamian za odstąpienie od zatrzymania. Ł. Z. zatrzymał oskarżonego.

Dowód:

- zeznania Ł. Z. (k.10-11,150),
- zeznania K. Z. (k.42-43,150v-151),
- częściowo wyjaśnienia oskarżonego (k.25-26,149v),
- protokół zatrzymania (k.2).

Oskarżony wsiadł do radiowozu, po chwili powiedział, że źle się czuł i poprosił o wyjście na zewnątrz, Ł. Z. umożliwił mu to, a wówczas oskarżony chwycił go za mundur, odepchnął i usiłował oddalić się, ale zapobiegł temu.

Dowód:

- zeznania Ł. Z. (k.10-11,150),
- zeznania K. Z. (k.42-43,150v-151),
- częściowo wyjaśnienia oskarżonego (k.25-26,149v).

Oskarżony był uprzednio prawomocnie karany za przestępstwo w ruchu drogowym wyrokiem z dnia 6 maja 2016 r. Sąd Rejonowy w Z., sygn. akt II K 270/16, uznał go za winnym popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 i 4 k.k. i wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz 1 roku ograniczenia wolności, a także orzekł wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio. Zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych rozpoczął obowiązywanie w dniu 8 czerwca 2016 r.

Dowód:

- odpis wyroku (k.67),

- dane o karalności (k.121).

Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia czynu polegającego na złożeniu propozycji korupcyjnej, do pozostałych czynów przyznał się, złożył wyjaśnienia (k.25-26). Wskazał, że przeprosił policjanta za popchnięcie, żadnej korzyści finansowej policjantowi nie proponował. Podczas rozprawy przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów oprócz wręczenia korzyści majątkowej, złożył wyjaśnienia (k.149v). Stwierdził, że nie zauważył sygnałów pojazdu uprzywilejowanego, zatrzymał się po przejechaniu maksymalnie 5 km. Odnośnie korzyści majątkowej to nie proponował jej. Odepchnął policjanta, chciał uciec na piechotę, policjant go skuł i wsadził do radiowozu. Chciał uciec, bo był poszukiwany do odbycia kary 5 miesięcy (w domyśle pozbawienia wolności). Wsiadł pijany do samochodu, wracał od kolegi z T. do N., miał do przejechania 12 km. Jechały z nim trzy osoby.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w części, w której podał, że poruszał się samochodem w stanie nietrzeźwości, podjął ucieczkę z miejsca gdzie policjant go zatrzymywał, zatrzymał się dopiero po przejechaniu około 5 km i użył przemocy wobec funkcjonariusza Policji, w celu uniemożliwienia czynności służbowej. Ta część wyjaśnień oskarżonego znajduje bowiem potwierdzenie w zeznaniach Ł. Z. (k.10-11,150), K. Z. (k.42-43,150v-151), protokole użycia alkometru (k.4) i protokole zatrzymania (k.2). Nie zasługuje na wiarę ta część wyjaśnień oskarżonego, w której zaprzeczył, że zaproponował policjantowi korzyść majątkową w zamian za odstąpienie od czynności służbowej. Wyjaśnienia w tej części są bowiem sprzeczne z zeznaniami Ł. Z. (k.10-11,150), K. Z. (k.42-43,150v-151), protokołem użycia alkometru (k.4) i protokołem zatrzymania (k.2). Należy zwrócić uwagę, że oskarżony podał, że posiadał przy sobie w czasie zatrzymania 200 złotych i propozycja wręczenia tej kwoty policjantowi była realna i możliwa do niezwłocznego spełnienia. Oskarżony był poszukiwany do odbycia kary 5 miesięcy pozbawienia wolności (k.24), miał zatem uzasadnione powody, by uniknąć zatrzymania. Z pewnością funkcjonariusz Policji Ł. Z. nie miał żadnego powodu, by przedstawiać nieprawdziwie okoliczności zdarzenia, w szczególności podawać nieprawdziwe sytuacje na niekorzyść oskarżonego. Świadek nie miał z nim żadnego konfliktu, był dla niego osobą obcą, wykonywał swoje czynności służbowe, nielogicznym jest zatem, by podawał nieprawdziwe okoliczności na niekorzyść oskarżonego.

Ł. Z. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.10-11), że w dniu 12 kwietnia 2018 r. pełnił służbę w patrolu zmotoryzowanym, około godziny 15.45 zatrzymał pojazd, którego kierowca znacznie przekroczył dozwoloną prędkość. Kierowca tego pojazdu nie zatrzymał się jednak i podjął ucieczkę. Gonili go do miejscowości W.. Po zatrzymaniu pojazdu poprosił kierującego, by wysiadł z samochodu, on to uczynił, wyczuł od niego woń alkoholu. Poprosił go, by wsiadł do radiowozu, kierowca mu 200 złotych w zamian za odstąpienie od zatrzymania, zwrócił mu uwagę na karalność takich propozycji, ale on ponowił ją. Kierowca wsiadł do radiowozu, po chwili poprosił o wyjście, bo źle się czuł, umożliwił mu wyjście na zewnątrz, on wówczas go odepchnął i chciał uciec, zapobiegł temu. Przebadano go na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, okazało się, że był nietrzeźwy. Podczas rozprawy świadek ten zeznał (k.150v), iż pełnił służbę z K. Z. w godzinach popołudniowych, w trakcie pełnionej służby zatrzymali się w miejscowości S. i dokonywali kontroli pojazdów. Wyszedł by zatrzymać pojazd, kierujący nie zatrzymał się do kontroli. Udali się radiowozem za tym autem, którego kierowca nie reagował na polecenia zatrzymania się, używali sygnałów dźwiękowych i błyskowych. Po przejechaniu około 5 km pojazd ten zatrzymał się na poboczu. Pojazdem kierował oskarżony, była wyczuwalna od niego woń alkoholu, został zabrany z pojazdu do radiowozu celem przebadania go, stawiał opór, żeby go nie zatrzymać. W trakcie tego mężczyzna ten proponował mu pieniądze, próbował się wyrwać i uciec.

Zeznania tego świadka zasługują na wiarygodność, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w zeznaniach K. Z. (k.42-43,150v-151), protokole użycia alkometru (k.4) i protokole zatrzymania (k.2). Świadek jest funkcjonariuszem publicznym, osobą obcą dla oskarżonego i nie miał z nim żadnych konfliktów, w ten sytuacji byłoby niezrozumiałe i niepojęte, że miałby składać fałszywe zeznania na niekorzyść oskarżonego.

Świadek K. Z. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.42-43), że pełniąc służbę w patrolu zmotoryzowanym, podjęli z kolegą kontrolę prędkości pojazdów w S.. Ł. Z. przystąpił do zatrzymania samochodu, którego kierowca

miał przekroczyć dozwoloną prędkość, kierujący podjął ucieczkę. Pojechali za nim, zatrzymali w W.. Ł. Z. wykonywał czynności legitymowania, nie słyszał interwencji, gdyż zajmował się obserwowaniem osób jadącym w tym pojeździe. Kierujący został umieszczony w radiowozie, po chwili wysiadł, odepchnął jego kolegę z patrolu i chciał uciec. Zatrzymany krzyknął do kolegów z samochodu, by mu pomogli, oni zaczęli podchodzić, zwrócił im uwagę na zachowanie zgodne z porządkiem prawnym, ale nadal podchodzili, wobec czego zastosowano ręczny miotacz gazu. Badanie stanu trzeźwości potwierdziło podejrzenie, że kierowca był nietrzeźwy. Podczas rozprawy zeznał (k.61v), że Ł. Z. jako kontroler ruchu drogowego „łapał na radar” i powiedział mu, że kierowca przekroczył 50 km/h w terenie zabudowanym, nie zatrzymał się do kontroli, wsiedli do samochodu i ruszyli za nim. Zatrzymali się przed N., po przejechaniu około 4-5 km. Kierowca wysiadł, pasażerowie solidaryzowali się z nim. Kierowca został zatrzymany po pierwszym badaniu trzeźwości, wsiadł do radiowozu, powiedział, że ma problemy z sercem, uchylił mu drzwi, a oskarżony chciał uciekać. Ł. Z. przewrócił się z nim, a po obezwładnieniu go użył wobec jednego z pasażerów gazu.

Zeznania tego świadka zasługują na wiarygodność, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w zeznaniach Ł. Z., wiarygodnej części wyjaśnień oskarżonego i protokole użycia alkometu (k.2). Świadek jest policjantem, czyli funkcjonariuszem publicznym, nie miał z oskarżonym żadnych konfliktów, byłoby nielogiczne i niezrozumiałe, że miałby składać fałszywe zeznania na niekorzyść oskarżonego.

P. B. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.58v), że jechał w samochodzie kierowanym przez P. L. (faktycznie L.), jechali z nim również P. G. i J. W.. Był wówczas znacznie nietrzeźwy, usłyszał sygnały pojazdu uprzywilejowanego. Kierowca wysiadł z samochodu, nie wie czy wychodził z samochodu. Stwierdził, że nie wiedział, że oskarżony był wówczas w stanie nietrzeźwości. Podczas rozprawy zeznał (k.151), że zna oskarżonego, jest to jego znajomy. Nie wiem czy on był trzeźwy, bo sam był bardzo pijany. Oskarżony nie wyglądał na pijanego. Mieli jechać nad wodę, dojechali, później wracali, nie widział interwencji dopóki Policja nie przyjechała bliżej. Oskarżony zatrzymał się, policjanci wykonywali z nim czynności służbowe, nie wie czy wychodził na zewnątrz.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są zasadniczo rzeczowe, logiczne i znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień oskarżonego, zeznaniach Ł. Z. i K. Z.. Należy zwrócić uwagę, że świadek faktycznie mógł być bardzo nietrzeźwy, stąd brak precyzji w jego zeznaniach.

P. G. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.61v), że wraz z P. B. i J. W. byli nad wodą, był znacznie nietrzeźwy, nie wie jak to stało, że zabrał ich stamtąd nieznanemu mu chłopak. Podczas drogi do N. usłyszał syrenę pojazdu policyjnego, zatrzymali się, Policja wykonywała czynności z kierowcą, nie wie jak to się stało, że wyszedł stamtąd, policjant prysnął gazem w jego twarz. Podczas rozprawy zeznał (k.151), że niewiele może powiedzieć, wtedy pił (w domyśle alkohol) z kolegą, nie wie skąd wziął się wtedy oskarżony. Gdzieś jechali, oskarżony kierował, Policja ich zatrzymała. Oskarżony wysiadł, policjanci zaczęli go skuwać i wtedy wysiedli z samochodu zobaczyć co się dzieje. Podeszli do policjantów, dostał gazem, później pilnował go policjant, żeby nie wyszedł na drogę.

Zeznania tego świadka zasługują na wiarę, gdyż są zasadniczo logiczne i znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień oskarżonego, zeznaniach Ł. Z. i K. Z.. Należy zwrócić uwagę, że świadek był znacznie nietrzeźwy, stąd wyraźny brak dokładności w zeznaniach.

J. W. zeznała w postępowaniu przygotowawczym (k.64v), że pojechała z P. i P. na plażę, kierowcą był znajomy P. i P., gdy wracali zatrzymywała ich Policja, zatrzymali się po pewnym czasie. Policja wykonywała czynności z kierowcą, ona siedziała w samochodzie, później jej znajomi wyszli, policjant użył gazu wobec P.. Podczas rozprawy zeznała (k.151v), że tego dnia spotkała się z P. B. i P. G., po jakimś czasie przyjechał oskarżony i zaproponował by pojechali na plażę. Jak wracali to zatrzymała ich Policja.

Zeznania tego świadka zasługują na wiarę, gdyż są zasadniczo logiczne i znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień oskarżonego, zeznaniach Ł. Z. i K. Z.. Należy zwrócić uwagę, że świadek nie była zainteresowana przebiegiem zdarzenia, stąd jej zeznania wskazują jedynie ogólny przebieg zdarzenia.

Sporządzone w toku postępowania dokumenty wymienione na k. 151v zostały sporządzone przez powołane do tego osoby, były sporządzone bezstronnie i obiektywnie, nie były kwestionowane przez strony, stąd stały się podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Ustalony stan faktyczny stanowi spójną, logicznie uzasadnioną całość. Poszczególne wiarygodne dowody wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. Na podstawie tego stanu faktycznego wina i okoliczności popełnienia czynów przypisanych oskarżonemu nie mogą budzić wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Udział w ruchu drogowym, a zwłaszcza prowadzenie pojazdu w ruchu lądowym wymaga rozwagi i zachowania ostrożności, by uniknąć wszelkich zagrożeń bezpieczeństwa w tym ruchu. Ruch lądowy odbywa się różnymi pojazdami i na różnych drogach, ale każdy z uczestników ruchu obowiązany jest przestrzegać przepisów i zasad bezpiecznego korzystania z drogi. Oskarżony naruszył podstawowy warunek bezpiecznego korzystania z drogi publicznej w postaci obowiązku trzeźwości uczestników ruchu, wyrażonego w art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

W dniu 12 kwietnia 2018 r. oskarżony prowadził samochód co najmniej od miejscowości S. do W., jechał drogą krajową. Znajdował się pod wpływem alkoholu, którego stężenie wynosiło w pierwszym i drugim badaniu 0,79 mg/l (k.4). Oznacza to, że oskarżony podjął jazdę w ruchu lądowym, będąc w stanie nietrzeźwości. Ten stan nietrzeźwości spowodował, że stwarzał zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego, mógł spowodować kolizję lub wypadek drogowy.

Ponadto oskarżony był już karany za przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i w dniu zdarzenia obowiązywał wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych (odpis wyroku z k. 67, karta karna k. 121).

Czyn oskarżonego należy zatem zakwalifikować jako przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 k.k., gdyż polegał na tym, że oskarżony poruszał się pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości, który ustalony został przez ustawodawcę w art. 115 § 16 pkt 2 k.k. na 0,25 mg alkoholu w litrze wydychanego powietrza. Oskarżony przekroczył ten ustawowy próg nietrzeźwości ponad trzykrotnie. Ponadto oskarżony był prawomocnie trzy razy karany za podobne czyny (odpis karta karna z k. 121).

Oskarżony zachowywał się na drodze w sposób rażąco odbiegający od zasad bezpieczeństwa i porządku w ruchu drogowym, znacznie przekraczając dozwoloną prędkość, spowodowało to zatrzymanie go do kontroli drogowej przez funkcjonariuszy Policji. Wówczas oskarżony nie dostosował się do tego polecenia i podjął ucieczkę, a gdy policjanci gonili go radiowozem z włączonymi sygnałami świetlnymi i dźwiękowymi pojazdu uprzywilejowanego kontynuował tą ucieczkę. Oskarżony odjechał na znaczną odległość od miejsca, gdzie funkcjonariusz Policji wydał mu polecenie zatrzymania pojazdu, bo przejechał około 5 km. Nie może zatem budzić wątpliwości, że dopuścił się popełnienia przestępstwa określonego w art. 178b k.k.

Gdyby oskarżony okazał szacunek dla norm prawnych jego bezprawne działanie zakończyłoby się na tym etapie, ale miał on inną wizję rozwiązania sytuacji wynikającej z tego, że został zatrzymany po prowadzeniu samochodu w stanie nietrzeźwości i był poszukiwany do odbycia kary (k.14). Oskarżony zaproponował bowiem funkcjonariuszowi Policji Ł. Z. kwotę 200 złotych, w zamian oczekując zwolnienia, mimo popełnienia czynów z art. 178a § 1 k.k. i art. 178b k.k. Zamiarem oskarżonego było uniknięcie zatrzymania i zmierzał do tego bezpośrednio poprzez jednoznaczną propozycję przekupienia policjanta. Funkcjonariusz Policji nie zgodził się przyjąć zaoferowanej mu korzyści majątkowej, oskarżony ponowił propozycję. Nie może budzić wątpliwości, że oskarżony dopuścił się usiłowania występku z art. 229 § 3 kk, gdyż chciał wręczyć korzyść majątkową funkcjonariuszowi publicznemu w zamian za odstąpienie od dokonania prawnej czynności służbowej.

Gdy oskarżony był już osadzony w radiowozie i jego propozycja korupcyjna nie została przyjęta postanowił zastosować siłę fizyczną, by uniknąć zatrzymania i doprowadzenia do odbycia kary izolacyjnej. Oskarżony szarpnął za mundur

policjanta Ł. D. i odepchnął go. Celem działania oskarżonego było uniknięcie zatrzymania go. Niewątpliwie oskarżony poprzez to zachowanie dopuścił się czynu stypizowanego w art. 224 § 2 k.k.

Stopień społecznej szkodliwości czynu polegającego na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości był znaczny, ze względu na znaczny stopień nietrzeźwości (k.4), przewożenie trzech pasażerów, poruszanie się drogą krajową i to na długim odcinku drogi oraz zlekceważenie orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych dożywotnio (k. 67). Znaczny był również stopień społecznej szkodliwości czynu polegającego na ucieczce przed pościgiem policyjnym, ze względu na okazane lekceważenie dla porządku prawnego i stworzone niebezpieczeństwo w ruchu drogowym wynikające z nadmiernej prędkości. Stopień społecznej szkodliwości propozycji korupcyjnej wobec funkcjonariusza Policji był znaczny, gdyż oskarżony działał w bezpośrednim zamiarze przekupienia go za niewielką kwotę, mógł przez to wzbudzić u niego negatywne wzorce postępowania w przyszłości. Znaczny był również stopień społecznej szkodliwości czynu użycia przemocy wobec policjanta w celu zaniechania prawnej czynności służbowej, ze względu na okazanie pogardy dla funkcjonariusza publicznego, wskazanie postronnym osobom, a zwłaszcza świadkom zdarzenia, że użycie przemocy może spowodować uniknięcie konsekwencji bezprawnych działań. Stopień winy oskarżonego był również znaczny, ze względu na umyślne działanie i wcześniejszą wielokrotną karalność oskarżonego (k.121).

Oskarżony ma 27 lat, jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu, zdobył wykształcenie zasadnicze, na wolności pracował w firmie ślusorskiej i zarabia około 2.000 złotych miesięcznie (oświadczenie z k.25,149), był 7 razy karany, w tym za 3 przestępstwa podobne (k.121), popełnił wcześniej 13 wykroczeń w ruchu drogowym (k.100).

Kara powinna przekonać oskarżonego i ogół społeczeństwa, że popełnianie przestępstw nie jest opłacalne i zamiast spodziewanych korzyści przynosi dolegliwości. Celem kary jest również kształtowanie w społeczeństwie szacunku dla norm prawnych oraz wskazywanie, że reguły bezpiecznego użytkowania dróg publicznych obowiązują wszystkich i należy w taki sposób prowadzić pojazdy by uniknąć możliwych i przewidywalnych zagrożeń bezpieczeństwa, a tym samym zapobiegać wypadkom i kolizjom na drogach, korupcja i propozycje korupcyjne powinny być usunięte z norm dopuszczalnego zachowania, a funkcjonariusz Policji nie jest osobą, wobec której można użyć siły fizycznej dla osiągnięcia zakładanego celu.

Do okoliczności obciążających należy zaliczyć przede wszystkim nagminność przestępstw prowadzenia pojazdów pod wpływem alkoholu w całym kraju, znaczny stan nietrzeźwości (k.4), uprzednią karalność oskarżonego (k.121), lekceważenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym (k.100) i narażenie na niebezpieczeństwo troje pasażerów. W realiach niniejszej sprawy nie można dopatrzeć się okoliczności łagodzących wobec oskarżonego.

Biorąc pod uwagę powyżej wymienione przesłanki wymiaru kary Sąd uznał, że karami adekwatnymi do stopnia winy i społecznej szkodliwości poszczególnych czynów powinny być kary:

- 10 miesięcy pozbawienia wolności za prowadzenie w stanie nietrzeźwości samochodu w sytuacji popełnienia wcześniej podobnego czynu,
- 1 roku pozbawienia wolności za propozycję korupcyjną wobec policjanta,
- 5 miesięcy pozbawienia wolności za użycie przemocy wobec policjanta w celu zmuszenia go do zaniechania dokonania prawnej czynności służbowej,
- 5 miesięcy pozbawienia wolności za podjęcie ucieczki przed policjantami.

Wszystkie cztery przypisane przestępstwa zostały dokonane tego samego dnia i wynikają z tej samej sytuacji faktycznej, stąd przy orzeczeniu kary łącznej Sąd zastosował zasadę znacznej absorpcji kar. Kara łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności będzie karą łączną adekwatną do popełnionych przez oskarżonego czterech czynów karalnych.

Zgodnie z treścią art. 42 § 3 k.k. należy orzec wobec oskarżonego dożywotni zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych za prowadzenie pojazdu mechanicznego mimo uprzedniego skazania za podobny czyn. Przepis art. 42 § 1a pkt 1 k.k. przewiduje obligatoryjny zakaz prowadzenia pojazdów za przypisaną oskarżonemu ucieczkę przed Policją. Środki karne te podlegają połączeniu, a surowszy z nich powinien zostać orzeczony jako łączny środek karny. Przepis art. 43a § 2 k.k. obliguje do orzeczenia wobec niego świadczenia pieniężnego w kwocie co najmniej 10.000 złotych. Uiszczenie przez oskarżonego tego świadczenia w wyższej kwocie jest nierealne i Sąd poprzestał na orzeczeniu go w minimalnej wysokości.

Obrońca z urzędu wykonał swoje obowiązki, lecz nie uzyskał stosownego wynagrodzenia, stąd zasądzono na jego rzecz odpowiednią kwotę ze środków budżetowych.

Oskarżony nie ma dochodów, obecnie odbywa karę izolacyjną, po uprawomocnieniu się wyroku jego pobyt w Zakładzie Karnym może wydłużyć się, wobec czego Sąd zwolnił go z obowiązku zwrotu kosztów sądowych, uznając że ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe.